01/04/2023

Γουμενίσσης Δημήτριος: Ο Ακάθιστος μας ξαναθυμίζει τη φυσική μας ανθρωπότητα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου

Ἡ ἐποχή μας πάσχει ἀπό ἀβιταμίνωση. Βιάζεται νά πολλαπλασιάσει τά προϊόντα της μέ μιάν ἐντατική καί ἐξαντλητική παραγωγικότητα. Τεχνομεταβολίζουμε τά πάντα. Καμιά ἄλλη ἐποχή δέν ἔτρεχε τόσο πολύ νά ξαναφτιάξει μιά τεχνητή φυσικότητα τοῦ κόσμου της, ὅσο βιαζόμαστε ἤ μᾶλλον βιαστήκαμε ἐμεῖς. Καί τί προλάβαμε; Ἔχουμε γεράσει τόν πλανήτη μας.

Ἔχουμε κατακομματιάσει τήν ἀνθρωπινότητά μας σέ ἀσυνεννόητα ἀτομίδια. Ἔχουμε ἀποστραγγίσει τή ζήση τῆς χαρᾶς καί πασχίζουμε νά τήν ὑποκαταστήσουμε μέ τόσες ἀσχημοσύνες.

- **Γράφει ο Μητροπολίτης Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου Δημήτριος**

Γίναμε τόσο στενόκαρδοι, ὥστε νά μᾶς τρομάζει ἀκόμη καί ὁ αὐξημένος ἀριθμός

τῶν ἀνθρώπων τοῦ τρίτου κόσμου. Τό πρόβλημα μᾶλλον ἐστιάζεται στήν παθιασμένη ἰλιγγίωση τοῦ πολιτισμοῦ μας μέ τούς ἴδιους τούς ἀνέλεγκτους ρυθμούς του, ὅπως διαμαρτύρεται τό παγκόσμιο οἰκολογικό κίνημα. Τό κακό γεννήθηκε ἀπό τήν συλλογικά ἀτομιστική ὑδροκεφαλία τῶν σχεδιασμῶν, πού πάσχουν τήν πιό βαριά καρδιοπάθεια, γιατί ἀποδεικνύονται ἄκαρδοι, τελείως στεγνοί γιά ὑπαρκτική κοινωνικότητα.

Σ᾽ αὐτήν τήν ὁριακή μεθηλικίωση τῆς παγκοσμιότητας, στό μεταβολισμό τῆς δημιουργικότητας σέ ὁρατό ἀδιέξοδο ὁριακῆς φθορᾶς, ὁ **Ἀκάθιστος** τῆς **Παναγίας** μᾶς ξαναθυμίζει τή φυσική μας ἀνθρωπινότητα. Ὁ Θεός ἔγινε ἄνθρωπος, αὐτό ὑμνολογεῖ ὁ **Ἀκάθιστος.** Μᾶς ἔδειξε πάλι καινισμένη τήν παρθενική ὡραιότητα τῶν μέτρων μας καί τοῦ μέτρου, ὅπως μᾶς τά ἔδωσε, γιά νά “εὐωχούμεθα” καί νά ἀπογευόμεθα διαρκῶς τή βασιλεία Του ἀπό τώρα.

Ἡ **Παναγία τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου** εἶναι μιά τρανή ἐπικαιροποίηση τῆς ὑπαρκτικῆς μας διάρκειας. Δέν μᾶς καθησυχάζει στίς ἀρρωστημένες μας ἐκδοχές, κάθε ἄλλο. Ὡσάν τή μητέρα πού διψᾶ νά γιατρέψει τό ἀρρωστημένο της ληθαργικά βρέφος, μᾶς ἀφυπνίζει ἀπό τή νεκροφάνεια τῆς θεολησμοσύνης καί τῆς ἀνθρωπολησμοσύνης. Μᾶς θυμίζει πώς δέν κινδυνεύει ἡ ὑπαρκτικότητά μας. Ἀλλά κινδυνεύουμε ὁριακά μόνον ὅσοι τήν ξεχνᾶμε καί τήν ἀπωθοῦμε αὐτήν τή θεόδοτη ὑπαρκτικότητα, μόνον ὅσοι ἐθελούσια ἀποδυσπετοῦμε γιά τή θεοείδειά της καί τήν διακινδυνεύουμε μέ ἀτομιστικές εἰδωλοποιήσεις.

Κινδυνεύουμε ὅλοι σήμερα ἀπό τή μόδα ἑνός ἐκσυγχρονισμένου modus vivendi πού ἐπιμένει νά νεωτερίζει ἀπέναντι σέ κάθε ὑπαρκτικό μόριο ἀνθρωπινότητος. Μέσα στό γιγαντισμό τοῦ ναρκισσικοῦ αὐτοθαυμασμοῦ πάσχουμε συλλογικά καί συμπαράγουμε μιάν ἐλαχιστοποίηση, μεταποίηση, πλαστικοποίηση τῶν ἀνθρωπίνων. Παλεύουμε νευρωτικά μέ ἐνοχές καί ἐμμονές. Ἀλλά ἀντί νά τις ἐξομολογούμεθα καί νά τίς ἀποδυόμεθα αὐτές, δυστυχῶς πασχίζουμε νά ξεντυθοῦμε τή φυσική μας ἀνθρωπινότητα καί νά ἀπογυμνωθοῦμε ἀπό τή φυσική μας ὑπαρκτική ζωτικότητα. Ἄν αὐτό δέν εἶναι ἐθελοχάσιμο, τότε τί εἶναι; Ἄν δέν εἶναι κατακλυσμική ὑπαρκτική ἀμνησία, τότε τί εἶναι; Σίγουρα εἶναι μιά ἀλυτρωτική αὐτοάνοση παράνοια.

Ὅμως, ὑπάρχουν οἱ ἐλπίζοντες, αὐτοί πού δέν ἀσφυκτιοῦν ἀπό τήν πολιορκία τοῦ μετακόσμου.
Ὅπως δέν χάθηκαν οἱ πολιορκημένοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπό τήν ἀσφυκτική πολιορκία τῶν Ἀβάρων. Διότι στόν ἔσχατο κίνδυνο ἔνιωσαν καί ξανάζησαν καί ξανάστησαν ἀπό πλευρᾶς τους “τήν ἑνότητα τῆς πίστεως καί τήν κοινωνίαν τοῦ **Ἁγίου Πνεύματος**” μέ τό νά παραστήσουν λιτανευτικά ὅλοι μαζί “ἑαυτούς καί ἀλλήλους καί πᾶσαν τήν ζωήν” τους στόν Κύριο διά τῆς Θεοτόκου. Μέ ἄλλα λόγια,

μέσα στήν ἔσχατη ἀγωνία του ὁ λαός τῆς **Βασιλεύουσας** ξανάζησε τήν ἐκκλησιαστική διάσταση τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως, τή σάρκωση τῆς ἀπολυτρώσεως. Λιτάνευσαν τήν ἐκκλησιαστική τους κοινωνικότητα, ὅλοι μαζί, καί "θαυματούργησαν" διά τῆς Θεοτόκου.

Διότι ἡ **Θεοτόκος** δέν ἔπαυσε ποτέ νά εἶναι τόσο τέλεια δική μας, παρόλο πού ἔγινε ὁλότελα τοῦ Χριστοῦ, καί μητέρα καί δούλη καί τροφός καί συνοδοιπόρος καί συμμέτοχος τοῦ πάθους καί τῆς ἀνάστασής Του. **Αἰώνια δική Του** καί αἰώνια δική μας, ὥστε νά συγκαταβαίνει στήν ἱστορία μας καί νά ἀπομακρύνει κάθε λογῆς δαιμονιώδη ἐπιφορά. Ἀκόμη κι ὅταν αὐτή ἡ ἐπιφορά φαντασιωνόταν πώς ἐπικυριαρχοῦσε προσώραν, ὅπως ἐπισυνέβη μέ τούς πειρασμούς τῆς ἱστορίας στό Γένος μας καί στό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἐθελοσωτηρία τῆς **Παναγίας μας ἐν Χριστῷ** μέ τήν πανανθρώπινη συνέπειά της εἶναι καί παραμένει ἐσαεί ἐσχατολογικά δεσπόζουσα.

Τό χριστολογικό τοῦ πρώτου Κοντακίου **"Τό προσταχθέν..."** (κατακόρυφο ἀπ᾽ οὐρανοῦ στή γῆ) καί τό ἱστορικολυτρωτικό τοῦ δευτέρου Κοντακίου **"Τῇ Ὑπερμάχῳ..."** (ὁριζόντιο διά τῆς γῆς) μᾶς θυμίζει τό μυστήριο τοῦ ζωηφόρου-ἀναστάσιμου Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Τά δύο αὐτά θεομητορικά τροπάρια μᾶς δείχνουν ἔκτυπη καί τήν αἰωνιότητα καί τήν ἱστορική ἐπικαιρότητα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπί γῆς, στό δικό μας ἐδῶ καί τώρα.

"Μετέστη πρός τήν ζωήν" ἡ Παναγία μας, καί δέν ἔπαυσε νά διακονεῖ καί νά μοιράζεται μέ μᾶς χειροπιαστά, ψηλαφητά, ὁρατά, ὁλοκάθαρα τόν Ἀναστημένο Χριστό μέ τίς πληγές τῶν χειρῶν καί τῶν ποδῶν καί τῆς πλευρᾶς Του ὑπέρ ἡμῶν.

Ἡ ὄντως **Χριστοφόρος, ἡ Παναγία,** μᾶς δείχνει πόσο παροῦσα καί ἐλκυστική εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ στό δικό μας σήμερα, βασιλεία ἐλευθερίας καί ἀγάπης.

Κι αὐτό τό θεῖο Της διακόνημα δέν ἔπαυσε νά ἐνεργεῖται ὑπέρ ὅλου τοῦ κόσμου, ἀπό τήν ὥρα πού μᾶς φανερώθηκε κυοφορούμενος καί βρεφοκρατούμενος ὁ **Υἱός Της, ὁ Θεός** τῆς ἐνανθρωπήσεως.
Λοιπόν! Σέ μιάν ἐποχή ἀβιταμίνωσης ὄχι μόνο τῆς πίστης, ἀλλά καί τῆς κοινωνικότητας, τῆς ἴδιας τῆς ἰδιοσυστασίας μας, δέν πρέπει νά ἀποζητήσουμε τό γιατρικό τῆς ὕπαρξής μας σέ Κείνην πού μᾶς χάρισε τόν μοναδικό Ἰατρό;

*«Διά τῆς Παρθένου ἀπέδειξε ὁ ἄνθρωπος ὁλοφάνερα καί πάνω στήν πράξη τή δύναμη πού ὑπῆρχε μέσα του ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας. Ἡ **Παρθένος** παρέμεινε πράγματι ἀπό τήν ἀρχή ὡς τό τέλος τῆς ζωῆς της ἀνέπαφη ἀπό κάθε κακία, χάρη στήν ἄγρυπνη προσοχή της, στή σταθερή θέληση της καί στή μεγαλειώδη σωφροσύνη της». Ἔτσι «μέ τόν ἔρωτα πού εἶχε γιά τό Θεό, μέ τή ρωμαλεότητα τῆς σκέψεώς της, μέ τήν εὐθύτητα τῆς θελήσεώς της καί τή μεγαλειώδη σωφροσύνη της ἔτρεψε σέ φυγή κάθε ἁμαρτία ...» (Νικ. Καβάσιλα, εἰς τήν **Γέννησιν τῆς Θεοτόκου,** Α:15,6). «Καί τόν Θεό κινεῖ σέ ἔρωτα πρός τό*

ἀνθρώπινο γένος, ἑλκύοντάς Τον μέ τό κάλλος της» (εἰς τήν Κοίμησιν Γ: 6). Καί «ἀνέδειξε, χάρη στή δική της ὡραιότητα, ὡραία τήν κοινή ἀνθρώπινη φύση, καί κατέκτησε τόν ἀπαθή, καί ἔγινε ἄνθρωπος ἐξαιτίας τῆς ***Παρθένου*** *Ἐκεῖνος πού ἐξαιτίας τῆς ἁμαρτίας ἦταν μισητός στούς ἀνθρώπους»* (εἰς τόν Εὐαγγελισμόν Β 2).

Τί σημαίνουν γιά μᾶς τούς αὐτοματοποιημένους ἀνθρώπους τοῦ ἀρρωστημένου ἀτομισμοῦ ὅλα αὐτά; Μιλοῦν γιά τήν πληρότητα καί ἀκεραιότητα τῆς κοινωνικότητας τῆς Παναγίας, πού δέν ζοῦσε γιά τόν ἑαυτό της. Πάνω σ᾽ αὐτά τά δεδομένα, ὅσο τά ἐννοοῦμε μέ τή “μέσα καρδιά”, ἀποδυόμεστε κι ἐμεῖς ἐπιτέλους στήν πιό ἡρωϊκή μας ἔξοδο. Τήν ἔξοδο ἀπό τό πολυμυκητιασμένο “ἐγώ” μιᾶς νεκρο-ζωντάνιας καί τό συναπάντημά μας μέ τή Μητέρα τῆς ζωῆς μας.

Δέν εἶναι ἰδεολόγημα συναγερμοῦ ἡ καταφυγή μας στήν **Παναγία.**

Εἶναι ἱστορική τεκμηρίωση τῆς ἀμοιβαίας πιστότητάς μας, τῆ**ς ἁγίας Θεοτόκου** πρός τό ἀνθρώπινο γένος καί ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων πρός τήν ἐξ ἡμῶν, πρός τήν δι᾽ ἡμᾶς, πρός τήν μεθ᾽ ἡμῶν.

Ἡ **Παναγία** ὅλη χριστοποιημένη, “ταυτοποιεῖ” τήν ἀνθρωπινότητά μας, τήν εἰδοποιό ἰδιοσυστασία τῆς ἀληθινῆς κι ἐκστατικῆς κοινωνικότητάς μας, ὅπως μᾶς τήν χάρισε καί μᾶς τήν παρουσιάζει ἐν ἑαυτῷ ὁ σαρκωμένος Θεός μας.

Αὐτό ξαναθυμόμαστε ὑμνητικά, ἐκκλησιαστικά μέ τό**ν Ἀκάθιστο Ὕμνο** καί τούς **Χαιρετισμούς τῆς Παναγίας**. Ἀδελφωμένοι κάτω ἀπό τή σκέπη Της, τό παίρνουμε ἀπόφαση ὅλο καί περισσότεροι νά συμμετέχουμε κάθε μέρα στόν ἀκοίμητο προσευχητικό καημό Της καί στήν ἁγιοπνευματική χαρά Της γιά μᾶς, μέ αὐτά τά ἐμπνευσμένα ποιήματα πού ἔγιναν “ἡ γλώσσα” τῆς ἐπικοινωνίας καί τῆς κοινωνίας μας μέ τή **Μητέρα τοῦ Θεοῦ.**